

2021 REISVERSLAG 2. HOE GAAT HET IN MAURITANIË EN SENEGAL??

Wij, Demba en ik (Woodi Wiljo), zitten nog steeds hier in Nederland. Het is moeilijk reizen naar Afrika. De gebieden waar wij werken in Afrika zijn knalrood. We kunnen er met veel moeite wel komen, maar hoe komen we dan Nederland weer in??

Nog even geduld dus. Het werk gaat door. De 60 dove jongeren die leren en werken in CCDS (Centre commercial des Sourds), hebben nog geen last van besmettingen of ziekte. De regels die wij ingesteld hebben in februari 2020 worden nog steeds trouw nageleefd.

Meisje in het zwart vertaalt dapper haar leven op "onze" school voor doven

Het nieuwe schooljaar loopt alweer bijna naar de vakantie toe. Het is op dit moment regelmatig dagen-soms wekenlang erg heet (47-50 graden).

We hopen in september weer een grote training Langue Colorée en gebarentaal aan leerkrachten uit Mauritanië en Senegal te geven. Er zijn extra leerkrachten gestart dit jaar. Door de vier tafelgesprekken op TV in Mauritanië en de vele herhalingen daarvan, durven meer ouders hun dove kinderen naar school te sturen. Vooral het interview met de tolk van een doof meisje dat dit jaar naar de middelbare school gaat maakte veel indruk.

Na Pasen kwam er een nieuw, extreem nerveus meisje van 5/6 jaar met een vinger in haar mond en achter haar moeders rokken de klas binnenwandelen. Dat duurde niet lang. Zodra iedereen in de klas ging zitten vloog ze de deur uit, rende achter een blaadje aan. Keek steeds schichtig om zich heen. Stak zonder te kijken de zandweg over. Alles wat bewoog had haar onverdeelde aandacht.

Ze was niet boos, agressief of dwars, maar meer ongecontroleerd en op de filmpjes die met WhatsApp bij mij binnen kwamen dacht ik na vele malen afdraaien angst in haar gedrag te zien.

Het leek niet mogelijk haar op school te houden, wat heel jammer zou zijn. We besloten nogmaals met de ouders te praten, dat leverde niets nieuws op. Zij zijn kortgeleden naar de stad gekomen omdat de vader daar klussen aan de haven kon doen. De twee jongere broers van het meisje gingen ook naar school. Ik vroeg de leerkracht ook met deze broers te gaan praten over hoe en waar zij woonden voordat ze naar de stad kwamen.

Zij woonden in een rieten hut in een klein dorp van ongeveer 120 inwoners, 180 km ten noorden van de hoofdstad. De hut was ruim twee jaar geleden afgebrand. Het jongste broertje en zijn zusje waren in de hut toen de brand uitbrak. Door het geroep van de omstanders rende het joch zo snel zijn korte beentjes hem dragen konden de hut uit. Het meisje hoorde echter de oproep niet. Men dacht dat zij niet in de hut was, totdat ook zij gelukkig op tijd de

brand kon ontluchten.

De vader rolde haar geschroeiende kleren en haren direct in een wudere (de onderrok van moeder) om de dreigende vlammetjes te doven. De ouders en de jongens waren de brand al vergeten, het gebeurde vaker dat een rieten hut in brand vloog, zeker in het hete seizoen.

Zo kwamen we erachter dat het meisje achter alles wat fladderde aanrende uit angst dat er brand zou komen. Een dapper druk mannetje uit de klas kreeg de opdracht met haar naar buiten te rennen als ze aanstalten maakte. Het bewuste in de wind gefladderde blad of veen op te rapen en mee terug te brengen. Ook werden er slingers opgehangen in de klas die de hele dag wapperden door de wind, zo overwon ze haar angst.

Ze is nu de beste maatjes met haar vriendje in de klas die haar meegeholpen heeft van haar angst af te komen.

In Galoya, net over de grens in Senegal, wordt een grote nieuwe middelbare school gebouwd. Galoya is uitgegroeid tot een naar Senegalese begrippen klein stadje. In Galoya heeft Silent Work jaren geleden een gezondheidspost gebouwd, een school voor dove kinderen en vijf kleine winkels waarvan dove jongeren na training eigenaar werden.

Er kwam enkele weken geleden een verzoek binnen van het bestuur van Galoya en het nieuwe schoolbestuur, of Silent Work wil bijdragen aan de inrichting van de te bouwen middelbare school. Wij (zeker Demba) kennen de mensen van Galoya heel goed en werken in de loop der jaren vaak samen in de organisatie van activiteiten. Zo is 'onze' school voor dove kinderen volledig geïntegreerd in de gemeenschap.

Wij willen dus graag helpen met de inrichting van de middelbare school. De dove meubelmakers en schilders van CCDS kunnen het grootste deel van de meubels in hun eigen meubelmakerij maken.

Dit zou een geweldige grote opdracht voor hen zijn en hun vakmanschap op de kaart zetten.

Iedereen is enthousiast over het plan. Er zou extra gereedschap aangeschaft moeten worden evenals een grote professionele zaagtafel met alle mogelijkheden.

Het plan is duidelijk en rond. Met uitzondering van de financiën. We moeten dus flink aan de slag om dit

In CCDS zijn we gestart met een informatica opleiding!

grote bedrag bij elkaar te krijgen, willen we op tijd de schoolmeubels kunnen leveren.
In Fass zijn de zonnepanelen en een zonne-energie waterpomp geïnstalleerd voor de landbouw voor zandpadjongeren. De eerste oogsten zijn al binnen. 15-18 jongere mannen en vrouwen hebben nu een klein inkomen aan de landbouw en kunnen binnenkort uitbreiden. Water is er nu genoeg. De diesel was te kostbaar en ook niet altijd verkrijgbaar, waardoor er oogst verloren ging en waardoor er, mede door de hoge prijs na verkoop van de groente, weinig inkomen overbleef.
Nu is er dus een schoon en rendabel landbouwproject gerealiseerd. Een goed voorbeeld voor anderen.

Een frisse groet uit Edam
Wiljo Woodi
Demba Bah

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

